

2.
NEW

NEW

P.F.
78

Ahoj K A M A R Á D I I I I

Dostává se Vám do rukou další číslo plátku zvaného Zen - Šen a to číslo tento rok zcela poslední. Najdete v něm další pokračování Velkého vandř poezii v náladě vánoční a všeliké šplechty a drby z náhodského podzámě Věřím, že čerstvě napadáný sníh Vám ochladí rozpálené hlavy četbou a nebudete myslet na pomstu. Kamarád Houla chystá na Vás daleko horší počteníčko a to, fukální číslo silvestrovského Dýmu. Tak štěte a nebo s trempskými časopejsky zapalte Váš první oheň v roce 78

Modrou oblohu a suchou stezku Vám přeje

Juan, Oliver a Gisela += JOG.

Pohádka pro Jacka /šťastného člověka/

Za Vrchy se rázem proměnily v jukonskou pustiny, když napadl první sníh a pohádkový stařík Jack smutně koukal do stodoly, kde každou zimu měl vždy plný věrtel kouzelných obyvatel lesa, švitořivých Pilin, které mu svým štěbetáním zpříjemňovaly zimní období. Letos pořád nic, Piliny se nákam zatoulaly. Až jednoho dne se ráno vyhrabal z pelechuz a kouká - venku před okny se batolí Piliny ještě vonící letním lesem. I začal je zahánět do jejich stáje pod stodolu a přikázal svému psu Filipovi, aby je mezitím hlídal. Filip jako starý ovčácký pomocník beřlivě obíhá neposedné Piliny, když tu si vzpomene na kost zahrabanou v Polsku a rázem zapomene na svou povinnost a odběhne za voláním žaludečným. Vtom přiletí vítr Petr, který se na celou akci dívá ze štítu chalupy a začne s Pilinami tančovat obkročák, maďeru, tvist a jiné tance při kterých Piliny rozhání do všech koutů závršských pustin. Stařík Jack vidí jak Piliny mizí opět v lese a okřikne Petra: "Větre Petře, ihned přestaň! Vítr poslechne, ale jen do té chvíle, než Jack zmizí za rohem. Pak všechny začne znova. Mechový stařík Jack nešťastně usedne na lavičku u chalupy a smutní, neboť dobře ví, že zima je dlouhá a jeho přátelé v kožíšcích a v kožených botách brzy přijdou na táčky a co jen řeknou, když v chalupě bude vládnou Chlad, Tesknota a za okny se jím bude posmívat vítr Petr. Je smutný mechový stařík, když v tom, jakoby někdo pískal tu známou melodii Léta... a ono opravdu, dolů od lesa přichází průvěj kluk, jehličnatý vlasy schované pod čapkou z kůry stromů, v kožíšku, který mu jistě půjčila liška Eliška a píská na píšťalku. Piliny, jakoby poslouchaly a pojednou jdou za hlasem té melodie až pod kálnu jak tomu chtěl. Všechny až na jednu, kterou uchopil vítr Petr do náruče a s rozpustilým chechotem ji unáší do Polska. "I co, obejdeme se i bez ní," říká Jacka a zve toho lesního pajduláka na kafičko k jeho kouzelnému stolu, pod ještě kouzelnější hodiny. Vypráví si spolu o kamarádech v kožených botách, jak přijdou brzy na táčky a Piliny jím budou zpívat ukolébavku až půjdou k ránu spát. I na Baronku vzpomínali, když tak spolu povídali.....

A já Vás kamarádi zvu k Jackovi na poslední den v tomto roce, kdy vítr Petr bude přehlušen našimi písněmi a až k ránu půjdeme spát....

Juan./21.11.77/

/pokračování/

Ráno jsme se dožili ve zdraví i když jak Celda tvrdila někdo tu v noci vošlapoval... Teprve za denního světla jsme docenili radu s lesníkovu, který nás nabádal k založení vetry. Běva tu bylo spouta, ale všechno dvacetimetrový klády asi půl metru v průměru. Těžko bychom docílili, aby to vůbec někdy vzplálo. Tak jsme posnídali studené u vozu se studánky a chleba. I zachtělo se nám zhlédnout bájný Zniev a uvěřit informacím domorodců razně jsme stocpali tu slabou páhlodičku na vrchol. Po hodině jsme začli být nepokojní a s obavou pohlíželi na strný kopec, který jak se zdálo nemá vrchol. Gisela se nemápečně "atratila", neboť nechtěla přiznat porážku. My však šli dál i pře hrozaca "horáčava," která byla k nevydržení. Voza ve flašce mizela a žizeň se zdála být po další hodině taky k nevydržení. Na vrchol jsme se doplazili.... Bájný Zniev, sídlo loupeživých lapků vypadal následovně. Dva pilíře a sbytky hraček. Výhled do kraje však působil fantasticky i když je docela možné, že to byla fatamorgána, neboť jsme pro sucho v ústních dutinách asi nemluvili. Dolů jsme přímo padali. Rozhlíželi jsme se po sbytkách kestry Giseli ale supové provedli svou práci zřejmě dokonale. Na našem nočním tábořišti jsme padli na kolena u káplky a ...vulgárně řečeno, tu studenou vozu přímo lemtali. Pak přišla již dávno oplakaná Gisela a sdělila nám, že mezitím zhlédla křížovcu cestu ke kaštelu a vůbec nic jí neschází, tím méně pocit slaběčka, že neviděla Zniev. V poledne jsme se odebrali na autobus a tlečenku v místním Pohostinstve a posléze odjeli do Martina. /Chobot a Celda za 1 Kčs my za plné jízdné/ Do Sklebiné jsme dorazili v povečer a způsobil jsem v místním kolonošlu pohoršení, když jsem požadoval kilo vína. Pak jsem se, ale s prodavačkou udebil a ona mi navdžila kilo hrozacu. Zříceniny - tot' prokletí trampá. Opět krkolomná cesta, ale už né za tak hroznyho herka a Gisa předvídavě čekala dole. Házeli jsme na ní kameny, aby se nemadila. Sklebinští páni byli zřejmě šetrnější a přece jen něco zbylo a tak jsme si to vyfotili. Nejlepší byly ty šutry, lítaly dolů a dělalo to strašněj kravál.... "henem pryč, vesničaci jsou rozrušení a chtěj volat šandáry, prej jim bouráme silnici," říkala Gisela, když jsme se k ní dořítíli my. Houby zle, máslo jsme už měli a brambory si někde vypáčíme. Ucampovali jsme se u potáčku a brambory jedli bez másla, neboť jeho kvalita nám nedala a snádli jsme ho bez. Večír jsme pěli pirátské popěvky a pili víno za 12 Kčs. Bylo dobře a na nebi svítily hvězdy. Tak jsme ještě se spacáká na sebe pokřikovali, ale potok nás jednoho po druhým uspal. Zítřku zdar!

Juan.

Motto:

A pak přišel ten nápad ! Nápad Velké Hry. V přestrojení vypadáme jinak i jména máme jiná. Hrajeme si na svůj Sen.....

Pak po náhodských hvozdech zahučí válečné zpěvy, tam-tamy probudí v našich maloměšťáckých srdíčkách Touhu společného probuzení a v našich téé-péé zaplanou ohně přátelství....
Jak to všechno začalo! No, sestoupili jsme o pár schodů níž a pojednou nám bylo o pár let miň a znovu jsme četli plni vzrušení pana Setona, indiánské báje a zkoušeli napnout tětivu luku dětství.
Není to přeci nic nového, v trempsckém duchu mít svý odvětvi -indián-štinu. Kamarádi Ježek, Kivi, Āda, Lišák to poznali už dávno a nyní jsme s jejich vydatnou pomocí i my započali svou Velkou Hru.
Za všechno může kamarád Gaston a jeho žena Vlčice. Letos na jaře jsem poprvé zavítal na jejich/za nedlouho můj/ cam Končiny a ocenil trpělivost člověka, který má svůj cíl. Trvalo mi to skoro rok, než jsem pochopil a přestal se usmívat. On si člověk často myslí, že dospělost, nebo co, mu lecos nedovoluje. Zaplaťpámbů jsem svůj názor změnil a tak jsme se dali dokupy. Náš kmen je nyní na vrcholu své činnosti, sleziny nepostrádají vitalitu skoropěstních diskusí a chybí nám jen č a s, abychom se pochlubili svými vý sledky.
Jedná se skupiny trempů z různých osad a o samotáře z náhodska. Bóža -TO Idaho, Haryama TO Vinetáci, já -TO Světoběžníci, Gaston, Vlčice Pampeliška, Prušina, Gisela alias Dží, Savana nikoliv skupina moderní trepské písne, ale kamarád, Želva ?, no zkrátka Kamarádi indiánských tábořišť - KIT. Věřím že v indiánské pospolitosti začneme Nový rok a zanedlouho pozveme kamarády na Slavnostní oheň Přátelství mezi bílými a rudými trempy. Usmívat a smát se našemu potřeštěnému nápadu je dovoleno, ale výsměch není hodný pro ty, kteří nechtějí okusit mučení. Zároveň vyzýváme kamarády, kteří mají společný zájem na uskutečnění Velké Hry, aby se ozvali třeba na mojí adresu. Týká se to i těch, kteří mohou zapůjčit a nebo odprodat knihy, časopisy, pohlednice či jiný materiál vhodný pro naši činnost.
Ať velký Manitou střeží naše ideály a Ahoj -

Juan,

bílý lovec/skrz fousy/ kmene Kríí.

Na březích našeho dětství tomahawk spí,
náčelník Siouxů tam leží, nikdo ho nevzbudí.....

Z depeše letošního vydání TiSu.

Slyš Velký zákon! Ten ať tvůj krok řídí.
Buď Bratrem květů, stromů, zvířat lidí
a netkni se jich nešetrnou dlaní,
jež z neznalosti někdy krutě raní.
Buď synem Slunce! Cti je myslí čistou
a v jeho světle ber se stezkou jistou,
neb měsíc klam je - právem noci spánek
a den chce čín; slyš, volá jitřní vánek.....

Červeně, prohlašuje dítě s radostí objevitele nových světadílů, neboť našlo správné slovo a najít správné slovo znamená získat vládu nad pojmenovanou věcí. Červeně, červeně, opakuje s rozkoší, podvědomě cítí teplo seskupených samohlásek é, jež hřejí jako kožešinka kočičího hřbetu. Červeně jsou korále, které půjčila matka dítěti na hraní. Opravuje ho teď s nekonečně laskavým úsměvem a nabádá, aby nesoustře-
ďovalo veškerou svou pozornost na barvu, správné pojmenování předmě-
tu je korále, opakuj po mě, k o r á l e. Dítěti se však nelíbí dráčivé
v hrdle se vzpříčující slovo, které mu nadto odebírá radost z vlast-
ního objevu, s námahou se pokouší vyhovět matčině přání, otvírá ústa
po matce, ale nedaří se mu vyslovit žádané slovo, vzniká jen podivný
patvar o-á-le. Matka pozauvává v dětském počínání vzdor, nechápe počí-
nání a příčiny, mračí se, zprvu jen předstíraně, ale s veškerou zarputilost
jí po chvíli skutečně rozlobí. Pohrozí dítěti, že mu hračku vezme,
nebude-li správně vyslovovat a nepřestane-li zlobit. Matčin příkaz
posílil dětský vzdor, nedám, nedám, vykřikuje a rve korále matce z ruky.

V tu chvíli se naplnil osud a nit se přetrhla....
Matka ztrnula a dítě se useďavě roplakalo. Neplač, utěšuje, všechny je
zase pozbíráme a bude dobře. Samotná je příhodou dojata a rozrušena
a vyčítá si svou neústupnost. Leze po kolenou pod židli, pod stůl,
kam pohlédne, všude nalézá malé červené korálky. Nezdá se že by ubývaly.
Aby získala přehled, lehne si na podlahu. Uviděla nekonečný prostor
poset červenými zářivými body, neohledné korádkové moře, které už
nikdy, nikdy nesebere.... Takový trest stíná zuřivé pedanty pravdy.

Jaroslav Patík - Smrtelná neděle.

K o n e č n á.

Hodiny zbytečného čekání
popoháním kávou,
ve společnosti dvou posledních cigaret
má spánek v dohledu
plyšovou kulisu.
Vlak vjíždí do stanice Svítání.

J.

+ + +

Vám do trávy jsem uschoval
pár drobných slávek nudy,
až navštívíte karneval
naplňte s ní sudy.
Tam nuda se vždy uchytí,
je jí vždycky plno,
až budete moc opití
vezměte pravdy zrno
a žmoulajte ho na jazyku,
snaž prohlédnete v pravý čas,
než v nudnej masce kominíků
budete pod obraz.

J.

Prostinké prvotiny naší kamarádky Pružiny.

P o d z i m.

Barevné ohňostroje,
jejichž tóny nikdo jiný
nežli podzim, vykouzlit nedokáže,
srší ze strání,
Vzduch je plný slunečních paprsků,
které už letos nikoho nezahřejí,
padajícího listí a jeho hořká vůně.
Trávou,
chrastící pod tvými kroky
dojdeš k vodě plné hvězd,
spadlých z oblohy za letních nocí.
Prosíješ v pratech korálky
svých jarních přání a poznáš,
že jsi stejně jako jablka
od jara trochu dozrál.

Teenager.

Včera jsi byl ještě dítě a zítra půjdeš bojovat,
doufáš, že svět pochopí tě a žiješ strašně rád,
včera jsi se ještě smál, dnes pro cit hledáš slova,
dívka pro ní jsi byl král, tě nyní do vzpomínek schová.
Včera jsi mohl klidně spát a dnes tě spánek zebe,
budeš-li zítra umírat, uvidíš jenom nebe.

Pár slov pod čarou.

Jistě jste si mnozí přečetli v MS č. 50 jak pán Peterka proháněl
na dvojstránce nás trempské psavce. O to nic, jsme na to zvyklí,
že myslíte, že je správné aby se nad trempskou poezií zvedal
v ýhrůžně klacek? Třeba hned v úvodě se sám sebe ptá, zda se jedná
opravdu o poezii. Poezie přeci nikdy nechtěla být šňarovaná do
úvozovek a pak, je lepší básník ten, který nívě čumí z oken restau-
race a pak napíše básně, nebo ten, který jsi jde na východ slunce
šáhnout a pak se s tebou o krásu podělí, jak káže trempský zvyk.
Nechoi nikoho napadat, snad i mezi námi se to čas od času vyskytne,
ale potom si musíme sami dát pár facek, jak už jednou měl snahu
Miki Rivola. Víím, že mnozí se mnou nebudete souhlasit, ani to neče-
kám, pán Peterka je přeci uznávaným kritikem, ale já jsem v opozici
už ze zásady. Však mne znáte, ne ?

Ahoj Juan.

Vánoce - to je v první řadě spousta poezie a tak mezi letními očechá a televizním programem, přečtete si něco, třeba také nějakou básničku.

=+++=
Vánoce

Rozkrojil jsem jablko
na vůně a osud,
přijíždí velká ledňáček vánoc,
bojím se potkat smutek
jsem slabě vyzbrojen,
když,
pod největším brádkým smrkem
hoří tři svíčky.
Rozkrojil jsem jablko
a uvnitř byl smích....

Baronka

Vánoce

Doma se klepou koberece,
značková vína nachází uznání,
maskují smutek
litím olova do písku
a někde se dobývá do mých myšlenek.

Vánoce pana Ryby
těž neměly daleko do smutku
i tenkrát dívčí šepot
neznal slitování.

Juan

Štědrovečerní.

Už voní bytem jehličí
nad kastrálkem polévky rybí
broukáš si táhlou písničku
počítáš kde všechno chybí
vracíš se alejí života
a hlídáš kůru stromů
všechny cesty ve stáří
do dětství vedou domů
kde všechno je krásné
když z návsi s housaty
staré lípy mouří zrak
pak vydechnou: jsi to ty

Máš na sobě bílou zástěrku
a sněhobílé vlasy
Štědrý večer zaklepal
a dveře otvírá si

Horymír Zelenka
/ze sbírky První verše/

*amarádi, nejsou příspěvky, hlavně v poezii. Kdo nemá čistý svědomí
ať urychleně pošle něco svých prací, nebo na něj přijde Pajda
s bejkovcem.

J.

